

Lovens §§ 25, 26 og 30, skal være berettiget til at faae Sikkerhed ved en umiddelbar Fogedforretning, saaledes at derunder udtages, hvad der er fornødent af Gods som Sikkerhed for Rekvirenten, hvilket Gods derefter skal tjene til „haandsaaet Pant“. Seg vilde ønske, at der ikke stod dette Udtryk „haandsaaet Pant“, thi det er den overlevereede Betegnelse for frivillig til Besiddelse overgivet Pant. Det forekommer mig derfor, at der ikke er Anledning til her at indføre et nyt Begreb, og at man hellere maatte sige, at Vedkommende skal have „Pantestikkerhed“. Men dernæst er jeg ikke ganske vis paa, om denne Paragrafs Regel om Opnaaelse af Sikkerhed ved en umiddelbar Fogedforretning ikke vil indføre en Anomalie i Lovgivning. Lad os tænke os, at en Mand søger til Sikkerhedsstillelse og en Anden vælger den anden Fremgangsmaade at søge til Betaling, eller er naaet saa vidt, at han kan faae Betaling. Hvorledes ville disse to Personer da være stillede? Den ene maa for at faae Betaling søge, erhverve Dom og dernæst gjøre Udlæg; først saa kan han faae Fyldestgjørelse. Strax kan han ganske vist gjøre Arrest, men derved opnaar han kun Sikkerhed overfor den frivillige Erhverver, ikke lige overfor Kreditorerne — de kunne komme og borttage det Gods, hvori han har faaet Sikkerhed — medens derimod den Mand, der kun er saa vidt, at han kan fordrø Sikkerhedsstillelse, kan gaa til Fogden og fordrø Gods udleneret til Pant, saaledes at ingen Kreditor kan tage det fra ham. Han har dernæst Pantet som „haandsaaet Pant“, og det kan han, forudsætter jeg, lade realisere i Overensstemmelse med Reglerne for Haandpant og derigennem faae Fyldestgjørelse. Han slipper for Søgmaal, og han slipper for, at andre Kreditorer komme ham i veien og hindre ham fra at faae Fyldestgjørelse; kort sagt, denne Mand er grumme heldig stillet i Modsetning til den Anden, hvis Fordring er forfalden. Det forekommer mig derfor, at, hvis man vil holde fast ved denne Paragraf og kun give den, der har Krav paa Sikkerhedsstillelse, Ret til at faae denne Sikkerhed udtagen paa denne nemme Maade, maa man ogsaa tænke paa den, hvis Fordring er forfalden, og som har Krav paa Fyldestgjørelse; man maa spørge, om man ikke kan give ham Fyldestgjørelse paa en nemmere Maade. Jeg skjønner nu ikke rettere, end at der med Hensyn til § 9 og de Motiver, i Henhold til hvilke den er opstillet, virkeligt maa reises det Spørgsmaal: Er det da nødvendigt, at Bøvelskreditor anlægger Sag, kan man ikke staffe ham umiddelbar Afgang til at faae Fyldestgjørelse uden foregaaende Søgmaal? Det forekommer mig, at, naar man ikke har Betænkkelighed her i § 9 ved at give denne umiddelbare Afgang til Sikkerhedsstillelse, hvorfor saa egentlig have Betænkkelighed ved at give umiddelbar Afgang til Fyldestgjørelse, i alt Fald indenfor visse Grændser, naar der ikke under Sagen er

nedlagt Indsigelse eller deslige. De Grunde, der ere paaberaaete i Motiverne, forekomme mig ogsaa at føre noget videre end til selve denne Bestemmelse i § 9. Man henviser saaledes der til Loven om Udpantning og Udlæg til Forauktionering uden Grundlag af Dom eller Forlig af 29de Marts 1873 § 15, der har givet Realkreditten det Fortrin, at den kan faae umiddelbar Fyldestgjørelse; hvorfor saa ikke ogsaa rejse Spørgsmaal om at give Personalkreditten en lignende Fyldestgjørelse? Seg ser nu ganske vist den Betænkkelighed, som i den Anledning kunde frembyde sig, navnlig af Hensyn til de andre Kreditorer, at man paa denne Maade jo vil afstjære dem fra Fyldestgjørelse, og at dette vil fremkalde et Kapløb mellem dem; men der kunde jo være Spørgsmaal, om der ikke kunde raades Bod herpaa ved Afkræftelsesreglerne i Anledning af Konkurs, saaledes at, naar det viser sig, at Godset ikke strækker til til Fyldestgjørelse, kunne Kreditorerne fordrø, at Udlægets Retsvirkning skal bortfalde, og at saa det ublagte Gods, der er taget til Sikkerhed, skal gaa ind i Konkursen. Seg vil ikke udtale mig nærmere om dette Punkt. Seg vil slet ikke udtale nogen afgjørende Mening om, hvad der kan ske eller ikke; men jeg vil kun sige, at Reglen i § 9, saaledes som den foreligger, vil ganske naturligt fremkalde Tanken, om det ikke skulde være muligt at gaa videre, og hvis man har Betænkkelighed i saa Henseende og ikke vil give den, der kræver Betaling, Fyldestgjørelse uden efter foregaaende Lovmaal og Dom, saa forekommer det mig ogsaa, at man i Konsekvens deraf heller ikke kan indrømme den, der endnu ikke er naaet videre end til at kunne fordrø Sikkerhed, en saadan fortrinlig Ret, som han vil faae efter § 9. Saa bemærkes det i Motiverne, at den til Sikkerhedsstillelse Berettigede ikke har været tjent med den bestaaende Ordning, thi derefter vil han kun kunne faae Dom, hvorved det paalægges Vedkommende under en daglig Mulkt at stille Sikkerhed. Deri kan jeg være ganske enig; men det forekommer mig, at man kunde gjenneføre Analogien paa en anden Maade, saaledes at den, der skulde have Betaling, kunde søge Dom til Udlæg, og den, der skulde have Sikkerhed, kunde faae Dom til Afsetning, saaledes at denne Afsetning i Tidens Løb, naar Fordringen var forfalden, uden nyt Søgmaal kunde gaa over til at blive Udlæg. Men hvilke af disse Alternativer isørigt man skal vælge, om man skal gaa den Vej, at nøde dem alle til at søge Dom med den Forfæjel, der bliver paa Dom til Udlæg og Dom til Afsetning, eller man skal gaa den anden Vej og sige: at de kunne alle naae Fyldestgjørelse uden foregaaende Dom — den ene Udlæg, den anden Sikkerhed — gjennefø en Fogedforretning, er Noget, jeg mener maa være Gjenstand for Overveielser under Forhandlingerne i et eventuelt Udvalg.